

AKTIVITET 8

MINNS OFFREN

Kärnvapenåldern har många offer. Bland dem finns de som dödades, skadades eller förlorade anhöriga i bombningarna av Hiroshima och Nagasaki 1945. Det finns även de som blev sjuka eller som hade dödfödda barn till följd av kärnvapentest, och de som

fick cancer eller ärftliga fosterskador på grund av kärnkraftsindustrin. Genom att minnas offren ökar vi chanserna att våra tidigare misstag inte upprepas och att dagens misstag upphör.

FÖRSLAG

- Ha en **tyst minut** på din skola för att hedra offren från kärnvapenåldern.
- **Skapa ett evenemang** eller en text tillägnat offren från kärnvapenåldern.
- Håll en **vaka med levande ljus** i ett offentligt rum för att öka medvetenheten om riskerna med kärnvapen.
- Uppmärksamma Hiroshima-dagen den 6 augusti genom att göra **japanska fredstranor** (se Aktivitet 10).

LIJONS BERÄTTELSE FRÅN STILLA HAVET

Jag var åtta år gammal när kärnvapenprovet Bravo utfördes på Bikini-atollen 1954. Jag vaknade av ett starkt ljus i mina ögon. Det var ett strålände ljus som spred sig över hela himmelen. Strax efteråt hörde vi ett kraftigt dån och jorden började skaka och sjunka.

Sedan började det snöa. Vi hade hört talas om snö från missionärerna, men det här var första gången vi såg vita partiklar falla från himlen. Vi lekte runt i pulvret, men senare blev alla sjuka. Min egen hälsa har drabbats till följd av strålningen. Jag kan inte få barn. Jag har haft sju missfall. Ett var kraftigt deformerat - det hade bara ett öga.

Många av mina vänner har hållit tyst om de märkliga födslar de har haft. De födde inte barn så som vi brukar beskriva dem utan födde saker som vi endast kan beskriva som bläckfiskar, äpplen, sköldpaddor och andra saker i vår erfarenhet.

Det vanligaste har varit spädbarnsmaneter. Dessa barn föds utan ben i sina kroppar och med genomskinlig hud. Vi kan se deras hjärnor och se hur deras hjärtan slår. Men det finns inga ben, inga armar och inget huvud.